

ΕΥΤΕΡΠΗ

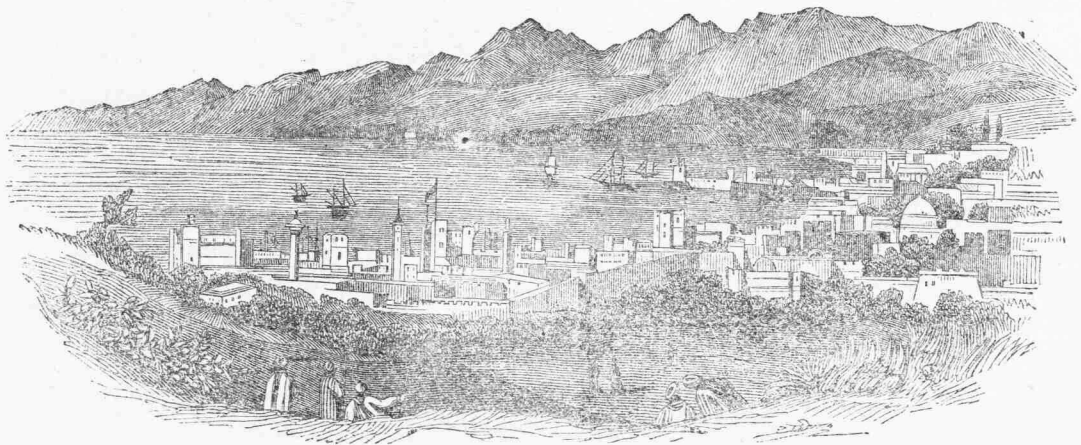
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

ΛΗΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Φυλ. ΙΖ'. Εκδίδεται δις τοῦ μηνός. Ἐρ' Ἀθήναις, τὴν 1 Μαΐου 1848. Τόμ. Α'.

ΒΗΡΥΤΟΣ.

Τὴν πόλιν ταύτην κυριεύσας ὁ Αὐγούστος καὶ καταστήσας ἀποικίαν ῥωμαϊκὴν, ὠνόμασεν *Eudaimonia Iouliar* Felix Julia, διὰ τε τὸ εὖφορον τῆς γῆς, τὸ εὐκραὲς τοῦ κλίματος καὶ τὴν λαμπράν της τοποθεσίαν. Κεῖται δὲ ἐπὶ λόφου κλίνοντος πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ προβολαί τινες γῆς ἢ βράχων ἐκτείνονται πρὸς τὸ πέλαγος, ἐπιδεικνύουσιν ἀξιοπεριέργα τουρκικὰ ὄχυράματα. Ὁ λιμὴν κλείεται ἀπὸ φυσικὴν τινὰ προκυμαίαν κατάφυτον, καὶ περικυκλοῦται ἀπὸ λοφίσκους ἐπίσης καταφύτους. Αἱ μορεαί, αἱ συκαί, οἱ πλάτανοι, αἱ πορτοκαλεαί, αἱ ῥοαί, καὶ πλῆθος ἄλλων δένδρων καλυπτόντων τὴν παραλίαν, τέρπουσι τὴν ὄψιν διὰ τῶν ποικιλοχρῶν καρπῶν καὶ φύλλων των. Πορρωτέρω δάση ἐλαιῶν στολίζουν τὰς πλευράς τῶν ὄρεων, καὶ τὰ ὑπερήφανα τοῦ Λιβάνου ὄρη προτείνουσι τὸ μέτωπόν των, καὶ ἀνυψοῦσι τὰς νεφελωτάς καὶ στιλπνὰς κορυφάς των.

Ἐπὶ τῆς προκυμαίας τὴν ὁποῖαν καταδρέχει ἀδιακόπως τὸ κύμα καὶ καλύπτει πολλὰκις ὁ ἀφρός, περιφέρεται πλῆθος Ἀράβων φερόντων καὶ ὅπλα καὶ ἐνδύματα περιχρυσά. Ὁ ὄξυς τόνος τῆς φωνῆς των, διασχίζων τὸν ἀέρα, προσβάλλει δυσαρέστως τὴν ἀκοήν. Ἐκεῖ ἡ κίνησις μεγίστη καὶ ἀδιάκοπος ὥς εἰς τὰς μεγάλας παραλίους πόλεις τῆς Εὐρώπης. Αἱ οἰκίαι ἐσοιθασμέναι ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, στεγάζονται μὲ δώματα ὥς εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου, καὶ αἱ κορυφαί τῶν φοινίκων ὑψηλαὶ ὥς οἱ μινάρεδες τῆς

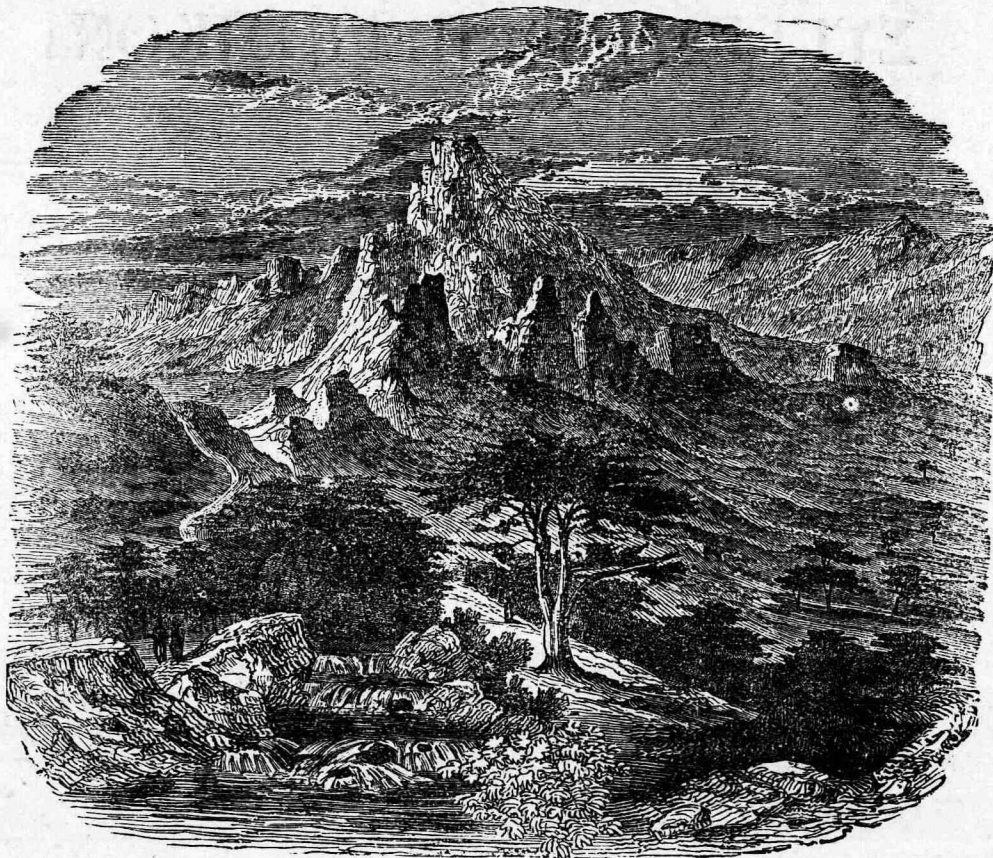
πόλεως, ἀνυψοῦνται ὑπεράνω τῶν δωματίων, ὥς διὰ νὰ τέρψωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν αἰχμαλώτων τῶν χαρμιῶν. Μὲ βῆμα βραδύ καὶ μεγαλοπρεπὲς αἱ κάμηλοι διασχίζουσι τὰς στενάς καὶ σκοτεινάς πολλὰκις ὁδοὺς τῆς πόλεως, καὶ ἀναπέμπουσαι τραχεῖς καὶ γοεροὺς μυκηθμοὺς, ὅσας οἱ ὁδηγοὶ των βιάζουσιν αὐτάς νὰ κάμψωσι γόνυ διὰ νὰ λάβωσι τὸ φορτίον των, ποικίλλουσι τὸ ἀσιατικὸν τῆς Εὐδαίμονος πόλεως τῶν Ῥωμαίων πανόραμα.

Ἡμίσειαν ὥραν μακρὰν τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς χερσονήσου ἣτις σχηματίζει τὸ ἀκρωτήριον τῆς Βηρυτοῦ πρὸς ἀνατολάς, ὁ Ἡμίρης Φακαρ-ελ-δὶν ἐρύττεισεν ἄλλοτε δάσος πευκῶν γιγαντείων, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ, ὥς λέγουσι, τὴν εἰς τὴν πόλιν καὶ τὰ κατάφυτα περὶ αὐτὴν μέρη ἐπέκτασιν τῶν μεγάλων ἐξ ἄμμου ἐρυθροῦ λόφων, οἵτινες κείνται ὀλίγον μακρύτερον. Ἐκεῖ γίνεται συνήθως ὁ δημόσιος περίπατος. Ἐκεῖ καὶ Τοῦρκοι, καὶ Ἀράβες, καὶ Εὐρωπαῖοι καλπάζοντες γυμνάζουσι τοὺς ἵππους των, καὶ παίζουσι τὸ τζέριτον.

Διηγούνταί, ὅτι ὅταν ὁ Ἰσραήμ παῖς ἐπορεύετο πρὸς τὴν Βηρυτὸν, ὀλίγον μακρὰν τῆς πόλεως ὅθεν ἐμελλε νὰ διαβῇ, μέγιστος ὄρις ἐξεληθὼν ἀπὸ τοῦ παρακειμένου θάμνου, ἐπροχώρησεν, ἔρων βραδέως ἐπὶ τῆς ἄμμου, μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου του. Ὁ ἵππος τρομάξας ἐζήτει νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, καὶ οἱ παρακολουθοῦντες δούλοι ἔτρεξαν νὰ φωνέωσιν τὸν ὄριν' ἀλλ' ὁ παῖς σῶας τὸ ξίφος του

ἐκοψεν εἰς δύο τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐρπετοῦ ἐνφ' ἀνω-
 θούτο ἐμπροσθέν του· τὸ πλῆθος ἐπευφήμει, καὶ ὁ
 Ἰβραῆμ μειδιῶν ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, γαί-
 ρων διὰ τὸ συμβεβηκός, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ἀπὸ
 τοῦ Ἀραβας ὡς οἰωνὸς βεβαίας νίκης.

Πρὸς δυσμὰς καὶ ἡ πεδιάς, καὶ οἱ λόφοι, καὶ αἱ
 πλευραὶ τοῦ λιθανείου ὄρους, καλύπτονται ἀπὸ ὡ-
 ραίας καὶ μεμονωμένας οἰκίας, ἐκάστη τῶν ὁποίων
 ἔχει καὶ τὸν κήπὸν τῆς, καὶ τὴν κολοσσαίαν πέυκην
 τῆς, καὶ τὰς μορέας, καὶ τὰς συκάς τῆς, καὶ ἀπὸ

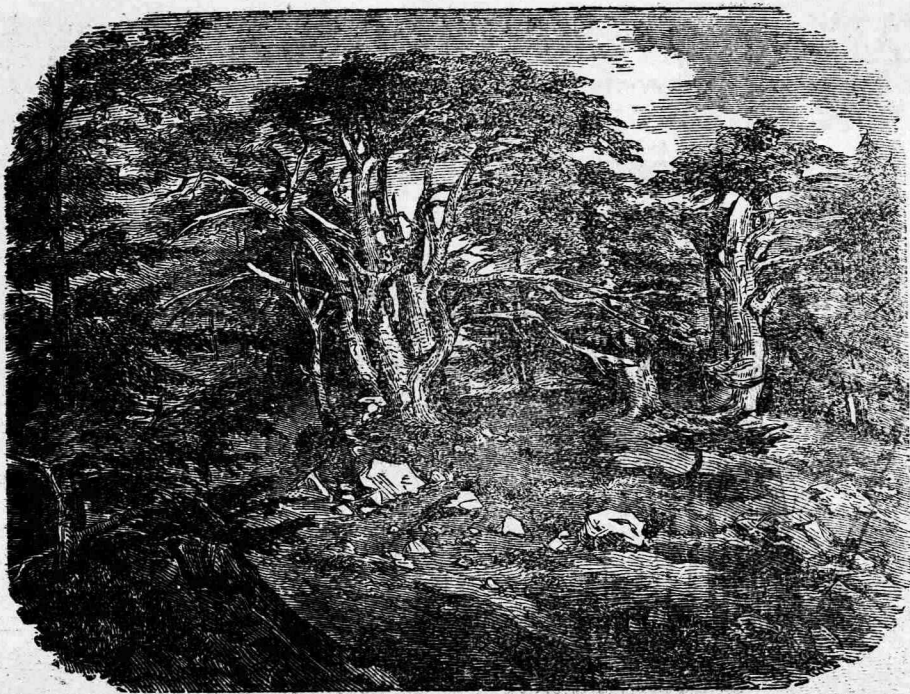
Τὸ Λιβάνειον ὄρος.

διάφορα χωρία ἢ μοναστήρια. Διακόσια ἢ τριακόσια
 τῶν μοναστηρίων τούτων κεῖνται ἐφ' ὅλων τῶν ἀκρω-
 ρειῶν, ἐφ' ὅλων τῶν ἀκρωτηρίων, ἐφ' ὅλων τῶν γε-
 νῶν τοῦ Λιβάνου. Οἱ μοναχοὶ, δυστυχεῖς ἀλλὰ φιλό-
 ποι, ζῶσι διὰ τῶν ἰδρώτων των, ἀριερωμένοι εἰς
 τὸν μονῆν εἶον καὶ τὴν λατρείαν τοῦ ὑψίστου.

Τὸ Λιβάνειον ἔχει ἰδιαίτερόν τινα χαρακτῆρα, ἀνό-
 μοιον καὶ ἀπὸ τῶν Ἄλπεων καὶ τοῦ Ταύρου, καὶ
 τὸν χαρακτῆρα τοῦτον συγκροτεῖ ἀνάγκαις τις κα-
 ταπληκτικῆς ὠραιότητος, καὶ χάριτος, καὶ ποιικι-
 λίας χρωματισμῶν. Εἶναι ὄρος λαμπρὸν ὡς τὸ ὀ-
 νομά του, Ἄλπεις ἀσιατικαί, ἐυθίζουσαι τὰς ἐναε-
 ρίους κορυφὰς των ἐντὸς τῆς θαθείας γαλήνης τῆς
 αἰωνίου λαμπρότητος. Φαίνεται ὅτι ὁ ἥλιος ἀνα-
 παύεται αἰωνίως ἐπὶ τῶν χρυσῶν γωνιῶν τῶν κορυ-
 φῶν τούτων, τὰς ὁποίας λευκαίνουντι αἱ χιόνες
 ἕως περὶ τὰ μέσα τοῦ θέρους. Ἀναβαίνων εἰς αὐτὸ
 βλέπεις ὑπὸ τοῦ πόδας σου τερπνοτάτην κοιλάδα,
 ἣτις ἀρχεται ἀπὸ μελανῆν τινα καὶ ἐρυθρίαν στε-
 νωπὴν ἔχουσαν τὴν ῥίζαν ὑπὸ τὰς χιόνας τῆς ὑψη-
 λότερας ἀκρωρείας. Κατ' ἀρχὰς δὲν διακρίνει τις αὐ-
 τὴν εἰμὴ ὡς ἐκ τῆς ῥοῆς τοῦ ἀφρίζοντος χειμάρρου
 καταπίπτοντος ἀπὸ τὰ ὄρη, καὶ διαχαράσσοντος αὐλά-
 κα κινητὸν καὶ περιλαμπῆ· μετὰ ταῦτα ὅμως πλατύ-
 νεται ἀνεπαισθήτως, καθὼς πλατύνεται καὶ ὁ κα-
 ταρράκτης, καὶ τρεπομένη πρὸς δυσμὰς, ἀποπι-

ρατοῦται πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἡ ὑψηλότερα τοῦ Λι-
 βάνου κορυφή κεῖται μεταξὺ Δαμασκού καὶ Ἡλιου-
 πόλεως. Ἀπ' αὐτῆς ὁ ὀφθαλμὸς περιπλανᾶται πρὸς
 τὴν δύσιν μὲν εἰς θάλασσαν ἀχανῆ καὶ λαμπράν,
 καὶ ἀνακαλύπτει τὴν νῆσον τῆς Κύπρου ὡς νεφέλην
 πρὸς τὸν ὀρίζοντα, πρὸς ἀνατολὰς δὲ, εἰς τὰ μελαγ-
 χολικά ἐρείπει τῆς Ἡλιουπόλεως, καὶ τὴν Δαμα-
 σκόν, καὶ τὸ ἀμμῶδες πέλαγος τῆς ἐρήμου, πρὸς
 μεσημβρίαν, εἰς τοὺς ἀνωμάλους λόφους τῆς Γαλι-
 λαίας, τὴν περίφημον Πτολεμαῖδα καὶ τὴν πεδιάδα
 τοῦ Καρμηλίου, καὶ πρὸς βορρᾶν εἰς τὰ ὄρη τῆς
 Λαοδικείας, τῆς Ἀντιοχείας καὶ τὰ Ταυρικὰ. Ἡ
 κορυφή αὕτη, τὴν ὁποίαν ἡ θεία γραφὴ ὀνομάζει Ἑρ-
 μῶν, διαιρεῖται εἰς δύο, καὶ ἡ μὲν δυτικὴ, ἡ βλέ-
 πουσα πρὸς τὴν μεσόγειον, εἶναι τὸ κυρίως Λιβά-
 νειον, τοῦ ὁποίου τὰ μέρη τὰ πλέον ἄξια σημειώ-
 σις εἶναι τὸ Καρμήλιον, τὸ Θαβὼρ, τὸ Ἐβάλ καὶ
 Γαριζήμ, καὶ ὁ Γολγοθὰς· ἡ δὲ ἀνατολικὴ περι-
 κυκλοῖ τὰς πεδιάδας τῆς Δαμασκού, καὶ ὀνομάζε-
 το ἀπὸ τοῦ ἐν Συρίᾳ Ἑλλήνας Ἀντιλίβανος, ὅπου
 τὸ Γαλαὰδ, καὶ Ἀβουρῆμ καὶ Μωάβ.

Τὸ Λιβάνειον ὑπῆρξε περίφημον καὶ διὰ τὰς κέ-
 δρους του, ἐξ ὧν ὠκοδομήθη ὁ ναὸς τῆς Ἱερουσαλήμ
 καὶ ὁ οἶκος τοῦ Σολομῶντος, ὅστις καὶ οἶκος δρυ-
 μοῦ Λιβάνου ὀνομάσθη. Τοῦτον βεβαίως αἰνιττόμε-
 νος ὁ Ζαχαρίας ὅτ' ἐπροφῆτευσεν τὴν καταστροφὴν

- Αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου.

τῆς ἁγίας πόλεως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἀδιάνοixon, εἶπεν, ὁ Λιβάνος τὰς θύρας σου, καὶ καταραγέτω πῦρ τὰς κέδρους σου».

Τὰ δένδρα ταῦτα εἶναι τὰ περιφημότερα φυσικὰ μνημεῖα τῆς Οἰκουμένης. Ἡ θρησκεία, ἡ ποίησις καὶ ἡ ἱστορία τὰ καθιέρωσαν καὶ αἱ τρεῖς ἐπίσης. Ἡ ἁγία γραφή τὰ ἐξυμνοῖ πολλαχοῦ, καὶ οἱ προφῆται ἀνέφερον αὐτὰ πολλάκις εἰς τὰ θεόπνευστα συγγράμματά των. Οἱ Ἀραβες ὄλων τῶν αἱρέσεων φέρουσι σέβας πατροπαράδοτον πρὸς τὰ ἀρχαῖα αὐτὰ δένδρα, καὶ ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὰ, ὅχι μόνον δύναμιν βλαστητικὴν καθιστῶσαν αἰωνίαν τὴν ὑπαρξίν των, ἀλλὰ καὶ ψυχὴν δίδουσαν σημεῖα ἐξωτερικὰ σοφίας, καὶ προνοήσεως, ὅμοια μὲ τὰ τοῦ ἐμφύτου τῶν ζώων, ἢ τοῦ νοῦς τῶν ἀνθρώπων. Κατ' αὐτοὺς, προβλέπousι τὰς μεταβολὰς τοῦ καιροῦ, κινουσιν ὡς μέλη τοὺς πλατυτάτους κλάδους των, ἐκτείνουσιν ἢ συστέλλουσι τοὺς ἀγκῶνάς των, ἀνυψοῦσι πρὸς οὐρανὸν ἢ κλίνουσι πρὸς τὴν γῆν τοὺς κλώνας των ὡς αἰκὴς μέλλει νὰ ἐπέλθῃ χειμῶν ἢ νὰ ἀναλύσῃ ἡ χιών. Εἰς ἓνα λόγον θεωροῦνται ὡς ὄντα θεῖα ὑπὸ τὴν μορφήν δένδρων. Αὐξάνουσι δὲ εἰς μόνην ταύτην τὴν θέσιν τοῦ Λιβάνου, καὶ φύονται εἰς μέρη ὅπου πᾶσα ἄλλη μεγάλων δένδρων ἀναβλάστησις δὲν γίνεσται. Ταῦτα πάντα καταπλήττουσι τὴν φαντασίαν τῶν ἀσιατικῶν λαῶν, καὶ ἴσως καὶ ἡ ἐπιστήμη αὐτὴ εὐρίσκεται εἰς ἀπορίαν.

Ἀλλὰ τὰ προαιώνια αὐτὰ δένδρα ἐκλείπουσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Κατὰ τὸ 1550 ἔτος ὅτε ὁ Βελώνιος ἐπισκέφθη αὐτὰ, ἐμέτρησεν εἰκοσιοκτὼ. Μετὰ εἰκοσιπέντε ἔτη, τὸ 1575, ὁ Ῥανουὼλ εὗρεν εἰκοσιτέσσαρα, ὁ Δανδίνης τὸ 1600, καὶ ὁ Θεβενὸς τὸ 1650, ἐμέτρησαν τριακοντατρία, ὁ Μαουνδρέλ τὸ 1696, δεκαεῖς, ὁ Ποκῶκ τὸ 1738, δεκαπέντε καὶ τὸ δέκατον ἕκτον πρὸ μικροῦ καταπεσόν, ὁ Βουρκάρδ τὸ 1810, ἑνδεκα ἢ δώδεκα, ὁ δὲ Ῥικαρδσὼν τὸ 1818, καὶ ὁ Αχμαρτὴν τὸ 1832, ἑπτὰ μόνον.

Κατ' ἔτος, τὴν ἡμέραν τῆς Μεταμορφώσεως, οἱ τοῦ ἀνατολικοῦ δόγματος, οἱ Μαρωνῖται, καὶ οἱ Ἀρμένιοι, ἀναβαίνοντες πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ Λιβάνου, τελοῦσι τὴν θείαν μυσταγωγίαν, εἰς τὰς ρίζας τῶν κέδρων τούτων. Πόσαι προσευχαὶ ἀντήχησαν ὑπὸ τοὺς κλάδους των! Καὶ ὅποιος ἐξαισίας καλλονῆς ναὸς, ὁ ναὸς ὁ προσεγγίζων τὸν οὐρανόν! Ἰερὸν βήμα ἔχει τὰ στελέχη τῶν κέδρων, καὶ θόλον τοὺς κλώνας οἵτινες ἐσκόλασαν καὶ σκιαζοῦσιν εἰσέτι τόσας ἀνθρώπων γενεάς, δοξαζούσας τὸ ὄνομα τοῦ ὑψίστου ἐν τῷ μέσῳ τῆς φύσεως!

Πλησίον τῶν γηραιῶν τούτων μαρτύρων τῶν παρελθόντων αἰώνων, τῶν μαρτύρων αὐτῶν οἵτινες γνωρίζουσι τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου καλῆτερον ἀπὸ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν, καὶ θὰ διηγούντο, ἐὰν ἐδύναντο νὰ ὁμιλήσωσι, τόσα θαύματα, τόσας θρησκείας, τόσας ἀνθρωπίνους φυλάς παρελθούσας, ὑπάρχει μικρὸν δάσος κέδρων νεωτέρων μέχρι τετρακοσίων ἢ πεντακοσίων. Εἶναι ἐπίσης ὡς καὶ αἱ γηραιαὶ ὑψικόρυφοι, ἀλλ' οἱ κλάδοι των πλέον συνεσταλμένοι.

Αἱ παλαιότεραι κέδροι γνωρίζονται ἀπὸ τὰ φύλλα καὶ τοὺς μικροὺς κλώνας των φερόμενους εἰς τὴν κορυφὴν, καὶ ἀπὸ τὰ τέσσαρα, πέντε καὶ πολλάκις ἑπτὰ στελέχη, τὰ ὅποια ἔχουσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ρίζαν. Τῶν νεωτέρων οἱ κλάδοι εἶναι χαμηλότεροι.

Διάφοροι, διαφόρου θρησκείας καὶ καταγωγῆς λαοὶ, κατοικοῦσι τὸν Λιβάνον, ἀλλὰ μεταξὺ αὐτῶν δύο εἶναι οἱ πολυπληθέστεροι καὶ γνωστότεροι διὰ τὴν ἀνδρείαν, τὰ ἥθη καὶ τὸν πατριωτισμὸν των· οἱ Μαρωνῖται καὶ οἱ Δροῦσοι. Οἱ πρῶτοι πιστεύουσιν εἰς Χριστὸν, οἱ δὲ Δροῦσοι ἔχουσι μυστηριώδη καὶ ἀκατάληπτον θρησκείαν, καὶ σέβονται καὶ τὸν Ἰησοῦν, καὶ τὸν Μωάμεθ, καὶ τὸν Μωϋσῆν.

Ἀμφοτέροι οἱ λαοὶ οὗτοι ἐλευθερώσαντο μέχρι τοῦ 1840 ἔτους ὑπὸ τοῦ Ἐμῆρ-Βεσῆρ, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Πασᾶ τῆς Αἰγύπτου, τοῦ ὁποίου ἡ ἰσχυρὰ χεὶρ καὶ πολιτικὴ, δὲν ἔσχυσαν ν' ἀντικρούσωσι τὸν στρατὸν τῆς Τουρκίας, ὀδηγούμενον ἀπὸ τὴν ἰσχυ-

ρωτέραν πολιτικὴν καὶ τὴν ἑνοπλίαν ἐπέμβασιν τῆς Ἀγγλίας. Εἰς ἕκαστον τῶν χωρίων τῶν ὑπάρχει ἀρχηγός τις, διοικῶν καὶ διανέμων τὴν δικαιοσύνην ὡς ἄλλος ἀρχηγός τιμαριώτης· ἀλλ' αἱ ἀποράται:

των δὲν εἶναι ἀνέκκλητοι. Ὁ γενικὸς διοικητὴς ἢ ὁ πατριάρχης τῶν Μακρωνιτῶν, κατὰ τὴν φύσιν τῶν υποθέσεων, ἀναθεωροῦσιν αὐτάς.

Οἱ Μακρωνῖται ἔχουσι πατριάρχην ἀναγνωρίζοντα

Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ Λιβάνου.

τὴν πνευματικὴν κυριότητα τοῦ Πάππα· ἀλλ' ὅλαι αἱ θρησκευτικαὶ τελεταί, ὅλα τὰ ἔθιμα τῆς ἐκκλησίας, τελοῦνται κατὰ τὸ ἀνατολικὸν δόγμα, καὶ οἱ ἱερεῖς τῶν εἶναι ἑγγαμοί. Τὰ διακρίσια περίπου μοναστηρίων, περιέχουσιν εἰκοσιπέντε χιλιάδας μοναχῶν, οὔτε πλουσίων, οὔτ' ἐπαιτῶν, οὔτε ζώντων ἀπὸ τοῦ ἰδρώτος τοῦ λαοῦ. Εἶναι ἄπλοϊ, φιλόπονοι, καλλιερгоῦσι τὴν γῆν, σπεύρουσι, θερίζουσι, περιποιοῦνται τοὺς μεταξοτικώλους καὶ προσεύχονται. Ὁ εἶος τῶν, εἶος ὁρίων, ὑπόδειγμα ἀληθοῦς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς.

Ε. Μ.

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΤΣΑΜΙΟΝ.

Κατ' ἀρχαιοτάτην συνήθειαν ὁ Σουλτάνος ἀπέρχεται δημοσίως τὴν παρασκευὴν ἐλάττης ἐβδομάδος εἰς τὸν τσαμίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἢ τῶν περιχώρων, ἐκτὸς μόνον ἐὰν ἀσθενῇ. Εἶναι δικαίωμα τῶν Ὁθωμανῶν τὸ νὰ ἐλπίσωσι τὴν ἡμέραν τῆς προσευχῆς τὸν ἡγεμόνα τῶν, καὶ τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐσεβάσθησαν αἰετοτε οἱ Σουλτάνοι καὶ ἐπὶ τῶν δεινότερων ἐποχῶν. Τὰ τέλη τοῦ σεραγίου ἔχουσι τὴν ἀδειαν νὰ σκιάζωσιν ἐπὶ εἰς ἡμέρας τὴν ζωὴν ἢ τὴν ὑγίαν τοῦ Παδισάχ, ἀλλὰ τὴν ἐξόδον πρέπει ἀρτίτως νὰ γίνωσιν ὁραταί. Ἀνάγκη προσέτι νὰ λατῇ ὁ λαὸς ὀλίγων τιμῶν στιγμῶν συγκοινωνίαν μετὰ τοῦ ἀνωτέρου ἀρχοντός του, διότι κατ' αὐτὰς μόνον δύναται νὰ τὸν γνωστοποιήσῃ τὰ παράπονα ἢ τὰς χρεῖας του, ὑποβάλλων ἅπ' εὐθείας ἀναγραφάς.

Τὴν πρώτῃν τῆς παρασκευῆς ὁ Σουλτάνος εἰδοποιεῖ εἰς τοῖον τέμενος ἐπιθυμεῖ νὰ ὑπάγῃ, καὶ ἀμέσως δίδονται διαταγαὶ διὰ νὰ ἐτοιμασθῶσι πάντα καὶ νὰ εὐεθῇ καθεὶς εἰς τὴν θέσιν του τὴν ἐνδεκάτην πρὸ μεσημβρίας.

Τὴν πρώτῃν παρασκευὴν τοῦ Μαΐου τοῦ 1847 ἔτους ἐκοινολογήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅτι ὁ Ἀβδούλ Μεζήδ ἐμελλενὰ προσευχηθῇ εἰς τὸ τσαμίον τοῦ Βεθέκίου.

Τὸ Βεθέκιον εἶναι μικρὸν τι καὶ τερπνότατον χωρίον τοῦ Βοσπόρου ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς παραλίας, ἀπέναντι τοῦ Κιόκ-σου· κεῖται δὲ εἰς τοὺς πόδας δύο λόφων συμφύτων καὶ χλοερῶν, καὶ ἐρέχεται ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Ἐπειδὴ ὑπάρχει ἐκεῖ σουλτανικὸν κισκίον, ἡ ἰδιωτικὴ φιλοκέρδεια ἐφρόντισε νὰ στολίσῃ τὸ χωρίον, καὶ ἐσύστησε πρὸ πάντων διάφορα καφφενεῖα εἰς τὴν παρὰ τὴν θάλασσαν πλατεῖαν, ἧτις καλύπτεται ἀπὸ ὑψηλὰ καὶ πλατύκλαδα δένδρα· τὰ καφφενεῖα ταῦτα εἶναι συνήθως πλήρη ἀργῶν ἀνθρώπων, ἐκμυζόντων τὸν ναργιλέν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡῤῥησε τὴν παρασκευὴν ἐκείνην τοῦ Μαΐου, ὅτε πλῆθος περιέργων συνέβρυσαν εἰς Βεθέκιον ἀπὸ τε τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἄλλα μέρη διὰ νὰ ἰδῶσι τὸν νέον Σουλτάνον. Ἀλλ' ἂν καὶ ἐπολυπλασιασθῇ αἱ συνομιλίας, δὲν ἔγιναν ὅμως καὶ πλέον ζωηραὶ ἢ καὶ θορυβώδεις ἀπὸ τὸ σύνθεσις διότι οἱ Τοῦρκοι, καὶ τοι φύσει σοβαροὶ, καὶ ἀσεβέονται καὶ γελῶσι, καὶ καγχάζουσι μάλιστα ἐνίοτε, διατηροῦντες πάντοτε τὸ φιλήσυχον τῶν ἑξέων τῶν. Ἐὰν μετὰ τούτων ἀκούσῃς τινὰς φωνάζοντας ἢ καὶ ταχέως συνδιαλεγομένους, ἔσο ἐξέβαιος ὅτι εἶναι ἡ